

nok at have dem i Baghaanden, hvis der skulde komme Noget frem; men i alt Fald det ærede Medlem selv taug. Man har glædet sig noget over at have hørt den Yttring af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein), at han var kommen til Erkjendelse af og ogsaa ligefrem har udtalt, at det Slags Midler laa udenfor Forsatningen. Men vi have nu faaet Forklaring over, hvad det egentlig vil sige, hvor let Springet kan være for en Minister fra Forsatningens Grund til at staa paa en Grund udenfor Forsatningen; der behøves dertil ikke Andet, end at Ministeren finder, at Rigsdagen har misbrugt sin Bevillingsmyndighed; det kan i dette eller i hint Tilfælde, ganske uden at Rigsdagen veed Noget deraf, ske, at Ministeren kunde faae denne Tanke; men naar Ministeren finder, at Rigsdagen har misbrugt sin Bevillingsmyndighed, kan han gaa udenfor Forsatningen og gaa Rigsdagens Bevillingsmyndighed for nær. Dette ligger i det ærede Medlems Tankegang, og det er, fordi det er fremkommet fra det ærede Medlem, og vi derved have faaet ogsaa denne Betragtning saa klar og tydelig fremdragen, at jeg vilde yde det ærede Medlem denne Tak, inden denne Forhandling sluttes. Jeg tror, at det er behageligt, at vi ere paa det Næne med hinanden om, hvorledes Anstuelserne ere under Forhold som de nuværende. Man har jo talt om, at saadanne Anstuelser mulig kunde finde praktisk Anvendelse — naturligvis ved dem, der nære dem — og det er da godt itide at kjende, hvorledes under de enkelte Muligheder de politiske Personligheders Anstuelser ere, og hvad de føre i deres Skjold. Naar det er gaaet op for En, at dette er en antagelig Grundsætning overfor vor konstitutionelle Forsatning i det Hele, er det ikke saa uforklarligt, at man her kan træde op og forsvare en Anvendelse af Statens Midler som den, der paaankes fra Udvalgets Flertals Side. Jeg skal, som sagt, ikke gaa dybere ind derpaa. Jeg har ikke Andet til Hensigt end at anerkjende den aabne Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds har meddelt os sin konstitutionelle Opfattelse for Tiden af Rigsdagens Bevillingsmyndighed.

Klein: Der kunde ganske vist være stor Grund for mig til at føle mig smigret ved den Opmerksomhed, det ærede Medlem for Weile Amts 2den Valgfreds (Berg) har stænket Udtalelser af mig ved tidligere Leiligheder, saaledes at han har fundet det rigtig ved Slutningen af en Forhandling, som synes mig at have en anden Gjenstand, igjen at tilbagefalde disse Ytringer fra min Side. Det gjør mig ondt, at jeg overfor en saa overmaade stor Bevillie fra hans Side er nødt til at sige et Par Ord, som formodentlig ikke vilde blive tilfredsstillende for ham, idet jeg i Dag ligesom igaar ikke kan Andet end

gjøre opmærksom paa, at hans Opfattelse af mine Udtalelser virkelig bero paa en Misforstaaelse. Jeg har udtalt, at den Gjenstand, paa hvilken den danske Repræsentation fortrinsvis skulde henvende sin Opmerksomhed efter min Opfattelse ikke just var den, angstelig at værne om en Bevillingsmyndighed, som Ingen tænker paa at angribe; jeg føiede til, at der efter min Mening ingen Grund var til at frygte for denne Bevillingsmyndighed, hverken nu eller i Fremtiden; det skulde da være, at der skete saadanne Misbrug af Bevillingsmyndigheden fra Folkerepræsentationens egen Side, at det kunde udsætte den for Fare, og paa givne Anledning udtalte jeg nærmere, at jeg ved at gjøre denne Bemærkning ikke sigtede til noget Særligt, men ganske i Mindebelighed vilde fremdrage den historiske Erfaringsætning, at Folk altid have været mest udsatte for at tabe deres Frihed og Rettigheder, naar disse blev misbrugte. Yderligen bemærkede jeg, at jeg for mit Vedkommende ikke frygtede for noget Misbrug fra den danske Repræsentations Side og derfor heller ikke havde nogen Frygt for Bevillingsmyndigheden. Vil man forstaa disse Udtalelser af mig paa anden Maade, end det har været min Mening, er det selvfølgelig Noget, jeg ikke kan forhindre; men hvad der er ganske sikkert, er, at jeg aldeles ikke har udtalt, og har havt mine gode Grunde til ikke at ville udtale, Noget om, hvad jeg maatte anse for at være berettiget under visse Forudsætninger, som jo slet ikke ligge for. Naar jeg derefter yderligen udtalte, at jeg ansaa Negtelsen af at forhandle en Finantslov for at være et Misbrug af den konstitutionelle Ret, har jeg i Forbindelse dermed Intetsomhelst udtalt om, hvad en saadan Handling, der efter min Formening vilde være et Misbrug af Bevillingsmyndigheden, med Føie kunde føre til. Jeg har overhoved aldeles ikke udtalt Noget om, hvad jeg mener, at Misbrug fra den ene Side kan berettige til at gjøre fra den anden Side. Jeg har ikke udtalt Noget derom, og jeg agter ikke ved det ærede Medlems eller andre ærede Medlemmers aabenbare eller mere skjulte Opfordringer at lade mig drive til at underkaste mig en Examination.

J. N. Hansen: Jeg skal blot sige et Par Ord overfor det ærede Medlem, som nu satte sig. Jeg erindrer meget tydelig, at han i Gaarsmødet, efter at have udtalt, at man kunde nære Frygt for Overskrivelser for Regjeringens Side overfor Bevillingsmyndigheden, naar Repræsentationen gjorde sig skyldig i Misbrug, dernæst, da det ærede Medlem fra Weile Amts 2den Valgfreds havde havt Ordet, sagde, at han dog nu vilde udtale, at han kunde nævne et Misbrug, som Bevillingsmyndigheden har begaaet, nemlig det, at Folkethinget havde negtet at behandle Finantsloven. Altsaa, naar han først vedkjender